

La tria

per ANDREU LONCÀ



Agrair



A la vora del riu Boite, el jardinet, amb un hortet al fons, sembla el decorat d'un film. La llum del capvespre és molt neta. Sobre la taula una botella de vi, pa, llesques de formatge. La dona serveix el caldo negre somrient, amb una alegria natural, sentida, secular. Ens demana què volem: cervesa diem a l'uníson: les parelles volen assemblear-se en tot, fins en la cervesa. Sabem que és menys portadora de ressaca.

La remor del riu és la música que ens acompanya. El vi fa parlar els comensals d'un senzill aperitiu en què l'hospitalitat –el gust per la companyia de l'altre, el gust per la conversa– és més important que el que mengem.

La cervesa és alemanya i freda. La conversa, que es produeix en italià, és un riuet nerviós, net i alegre,

com el riu de muntanya, que prenen velocitat en baixar encanonats per la vall de Cortina.

L'amfitriona riu sonorament. Se li nota el gust per la vida, que és una virtut, segons com, molt rara. Pren el formatge i el talla a trossos i el serveix mentre els convidats prenem a vegades la paraula o senzillament escoltem. La meua amiga parla l'italià fluït.



A MIGDIA SENTÍEM EL PES DEL SOL AL REFUGI, ARA EL FRED: ELS CANVIS DE TEMPERATURA SÓN NORMALS A MUNTANYA

De cop, l'amfitriona ens fa mirar l'Antelao, una muntanya amb una bellesa serena, clara. És al costat dret del jardinet, com un element més del paisatge personal de la casa oberta, de fusta, de l'amfitriona. L'encanteri de la conversa, que només de tant en tant decau, és tan fort com l'encanteri de la muntanya. Somriu l'amfitriona quan reclama una mica de repòs, de calma, i d'activitat física quan es camina per la muntanya. Els caminadors esportius sempre posen per davant l'exercici; ella manté una certa idea reflexiva, que li ve dels llargs hiverns a Ampezzo, de la mirada senzilla sobre les pròpies limitacions físiques.

De cop, sense solució de continuïtat, s'ha fet fosc. Els altres han anat marxant, només nosaltres quedem sota el tendal; comença a fer fred. La remor del riu segueix com a música de fons. Els canvis de temperatura són normals a muntanya: a migdia sentíem el pes del sol al refugi, ara sentim el fred. Són els últims moments de la conversa: un comensal demana que cada dia agràim tres coses que hàgim viscut durant el dia. Afirmar que agrair ens porta directe a la felicitat. Avui hem d'agrair la conversa amable i la companyia certa i alegre dels altres. Mirem l'Antelao: la lluna plena ha començat a emergir de la línia de la muntanya, entre els arbres. I puja, groga, sense aturar-se. La seua llum es torna meravellosa. Les fesomies, en la foscor, s'esborren. Només queden les veus, i els somriures. Anem a la tenda fent tentines.

Ara, al matí, la conversa dels ocells matiners em dona una mica de calma mentre sonen els primers motors de cotxe. Escric. Cal tornar a caminar. El cel ens espera.